

ziare.com

Trei săptămâni de când Ucraina e atacată dinspre nord, est și sud, în aer, pe uscat și pe mare. Soluțiile din partea comunității internaționale

Autor: Hari Bucur Marcu - Expert international in materia apararii nationale

11-14 minutes

Mâine se fac trei săptămâni de la declanșarea războiului neprovocat, nejustificat și ilegal al Federației Ruse prezidate de Putin Vladimir Vladimirovici asupra Ucrainei.

La declanșarea războiului, Putin a anunțat că motivul pentru care a ordonat agresiunea militară asupra Ucrainei era că trupele ucrainene ar fi făcut un genocid asupra populației ruse și rusofone, din teritoriile separatiste, din estul Ucrainei, iar obiectivele sale politice ar fi fost „demilitarizarea” și „denazificarea” Ucrainei. Ulterior, Putin a adăugat la obiectivele federației sale și recunoașterea alipirii Peninsulei [Crimeea](#) la Federația Rusă.

Din primul moment al agresiunii a fost evident că nici motivul și nici obiectivele enunțate nu pot justifica sub nicio formă o agresiune armată de proporții, pe trei direcții de invazie a Ucrainei, dinspre nord, est și sud, în aer, pe uscat și pe mare. Nici măcar o simplă incursiune militară, limitată în timp și spațiu, nu ar fi fost potrivită pentru atingerea acelor obiective putiniste.

În același timp, forțele militare rusești, pregătite în vederea agresiunii, pe teritoriul federației și dislocate și în Belarus din vecinătate, prin compoziție, valoare, cantitate și nivel de pregătire pentru operații nu indicau că acestea ar fi fost capabile să primească alte misiuni decât cele de prezență militară într-un teritoriu și în localități/aglomerări urbane în care nu ar fi întâmpinat rezistență armată și ar fi mai degrabă primite ca [trupe](#) eliberatoare de sub o dominație oarecare.

Toate acestea, în condițiile în care comunitatea internațională și mai ales [Statele Unite](#) ale Americii și Uniunea Europeană au spus clar și răspicat Federației Ruse, în cel mai public mod cu putință, că o prezență militară rusească pe teritoriul Ucrainei va fi privită ca agresiune neprovocată, nejustificată și ilegală, din perspectiva dreptului internațional și al Cartei Națiunilor Unite, ceea ce va duce direct la sancționarea prin măsuri fără precedent a națiunii ruse în întregul ei, precum și a vinovaților nominali pentru o asemenea agresiune.

De aceea, declanșarea efectivă a agresiunii rusești asupra Ucrainei a fost din primul moment percepută ca irațională și a exclus instantaneu Federația Rusă din rândul națiunilor civilizate (prin caracterul barbar al demersului).

Astea, înainte ca primul soldat rus să deschidă focul asupra primului civil ucrainean. Sau înainte ca primul obuz rusesc să cadă peste prima locuință/școală/grădiniță ucraineană.

După primele trei zile de război, a fost evident pentru absolut toată lumea de pe planetă, deci și pentru toată populația Federației Ruse, că trupele rusești, în compoziția, cantitatea și nivelul de pregătire avut la începerea agresiunii, au ratat complet misiunea

de prezență militară acceptată de oponenți și primită binevoitor de populația civilă din teritoriul ocupat.

Aceste trupe au pătruns pe teritoriul ucrainean doar atât cât li s-a permis de apărarea Ucrainei. Ceea ce a constituit o pătrundere semnificativă, având în vedere numărul mare de divizii angajate. Doar că pătrunderile acestea nu au însemnat și victorii, nici măcar tactice, d-apoi operative. Multe dintre obiectivele la care au ajuns inițial rușii au fost recucerite de forțele ucrainene, la scurt timp.

Ceea ce ar fi presupus ca autoritățile rusești să recunoască insuccesul militar al „operației speciale”, să se oprească și eventual să își retragă trupele de pe teritoriile unde aceste trupe nu puteau fi asigurate de luptă și sprijinite logistic în mod corespunzător.

Cât despre o eventuală atingere a obiectivelor inițiale, prin acțiuni militare, așa ceva nu a fost niciodată posibil, cum am spus de la început.

Chiar și fără să afle despre comentariile asupra conținutului acestor obiective, conținut formulat cu un dispreț evident față de comunitatea internațională (demilitarizarea înseamnă altceva decât lovirea trupelor vizate, iar denazificarea nu există ca termen, noțiune sau concept, nici în limbajul diplomatic și nici în cel militar), membrii națiunii ruse ar fi trebuit să înțeleagă simplul fapt că atingerea lor, a obiectivelor, nu a fost niciodată intenția reală a Kremlinului, așa că tinerii trimiși la luptă, să moară în teatrul de război din [Ucraina](#), au fost trimiși fie pentru obiective care nu pot fi făcute publice, de criminale ce sunt ele, fie degeaba.

Doar că, în loc să oprească o operație care mergea aiurea, generalii ruși au continuat să își țină trupele pe teritoriile din

nordul, estul și sudul Ucrainei, expuse la lovituri serioase din partea apărării ucrainene. Iar, din a cincea zi, au trecut, cu vădită intenție, la crime de război, prin lovirea obiectivelor civile și a populației civile, și la terorismul de stat, de natură nucleară, prin includerea în operațiile militare a unor zone în care se aflau centrale electrice nucleare.

Prin schimbarea aceasta de tactică, Federația Rusă a renunțat de fapt la orice pretenție că războiul declanșat de ea ar avea vreun alt obiectiv decât cel de a distruge o bună parte din teritoriul și localitățile din zona de prezență militară rusească, de a obliga o parte a populației din acea zonă, care numără milioane de suflete, majoritatea femei și copii, să își părăsească locuințele, școlile, maternitățile, spitalele, locurile publice, toate aflate sub tirul mortierelor, tunurilor și rachetelor rusești și să se alăture unui exod de proporții biblice, cu direcția Occidentul Europei.

Doar că acest exod nu poate fi obiectiv politic în sine, nici măcar pentru strategii inepti de la Kremlin. Obiectul neformulat vreodată ca atare este epurarea unei populații ostile, de pe un teritoriu pe care Federația Rusă este de notorietate că și-l dorește fie să intre în interiorul granițelor sale, fie să intre sub un control strict al său, teritoriu care să asigure o legătură terestră fizică între Peninsula Crimeea și Patria-Mamă [Rusia](#).

Doar că un asemenea obiectiv este condamnat de legislația internațională și de normele de comportament instituite în Europa, din 1975, încoace.

Așa că, de mai bine de două săptămâni, de când a fost evident că rușii au pierdut războiul din Ucraina, prin imposibilitatea atingerii vreodată a vreunui dintre obiectivele politice formulate la

declanșarea lui (chiar dacă trupele rusești nu sunt încă învinse în totalitate și peste tot, pe teritoriul Ucrainei), toate distrugerile de obiective civile, toate crimele ale căror victime sunt mame și copii, dintre care unii încă nenăscuți, nu sunt altceva decât crime de război complet gratuite (fără vreo noimă), autorizate de conducerea Federației Ruse și executate de criminalii în uniformă, cu stele și cu trese pe umeri, din teatru.

Crime de război în care militarii ruși s-au specializat și în [Afganistan](#), în anii 1980, și în [Siria](#), de 11 ani încoace. Crime de război prin care populația civilă ostilă trupelor rusești este pedepsită pentru asta în mod clar și deliberat, prin distrugerea bunurilor materiale, prin panică și deznădejde de mase, prin interzicerea unei vieți normale și a vreunui viitor altul decât cel de supuși necondiționați ai voinței Kremlinului și prin alungarea civililor cu milioanele, din locurile în care își trăiau viața, până la apariția criminalilor ruși în uniformă.

Comunitatea internațională nu poate să mai stea în rezervă, față de așa ceva

Experiența tragică din Afganistan, din anii 1980, și din Siria ne arată că Rusia este dispusă la permanentizarea acestei pedepsiri a civililor cu bombele și cu gloanțele Moscovei, pe parcursul unui deceniu și mai mult.

Așa că întreaga comunitate internațională trebuie să facă două lucruri:

(1) Să regreta că nu a făcut ce face acum cu conducerea politică criminală de la Kremlin încă de pe vremea războiului sovietic în Afganistan sau măcar de 11 ani încoace, în Siria.

(2) Să recunoască eroarea strategică a abținerii de la condamnarea și izolarea Rusiei pentru crimele de război din aceste teatre și să porceadă neîntârziat la obligarea Rusiei la oprirea dezastrului umanitar, prin crime de război, pe care îl perpetuează acum, în Ucraina.

Cum ar putea comunitatea internațională să facă asta, altfel decât ceea ce face deja, prin sancțiuni economice și prin izolare politică? Altfel decât să meargă la război, alături de brava și eroica armată ucraineană?

O soluție ar fi să se treacă deîndată, adică chiar de astăzi, la nivelul următor, prin care să i se indice clar și fără echivoc Rusiei că nu mai există cale de întoarcere la situația de dinainte de 24 februarie 2022.

Nivelul următor, la care Federația Rusă este scoasă ori măcar suspendată dintre membrii permanenți ai Consiliului de Securitate, cu perspectiva imediată a scoaterii ei din cadrul Națiunilor Unite.

Asta, în condițiile în care Rusia s-a autoexclus deja din aceste două instituții, prin deciziile și prin gesturile sale. Prezența reprezentanților Federației Ruse și în Consiliul de Securitate și în [ONU](#) este una de o ipocrizie la care comunitatea internațională ar trebui să renunțe, dacă vrea să fie ascultată de [Moscova](#).

În același timp, Federației Ruse trebuie să i se explice și să i se dea garanții că, indiferent de cum vor continua operațiile militare în teatrul de război din Ucraina, obiectivele enunțate de ea, la declanșarea agresiunii armate nu vor fi niciodată recunoscute și acceptate de comunitatea internațională.

Adică, niciodată nu i se va recunoaște Rusiei posesia Crimeei ori a altor teritorii separatiste ori cucerite prin război, de la Ucraina.

Niciodată nu vor fi amnistiați criminalii de război ajunși în situația asta de trei săptămâni încoace.

Dar cel mai clar trebuie să i se dovedească Rusiei că ea nu poate șantaja omenirea și mai ales nu îi poate șantaja pe europeni cu amenințarea nucleară, nici cu bomba și nici cu catastrofa nucleară civilă, așa cum nu poate obține vreun avantaj de negociere prin accelerarea dezastrului umanitar din Ucraina, care deja afectează peste 5 milioane de civili nevinovați, majoritatea femei și copii, precum și pe locuitorii Capitalei Kiev.

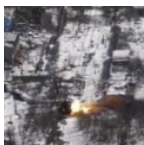
Concret, Rusiei lui Putin trebuie să i se dea un ultimatum clar definit în formă și clar încadrat în timp, de pe urma căruia Rusia să oprească toate acțiunile sale militare, să oprească lovirea oricărui obiectiv civil, să pună la dispoziția anchetatorilor internaționali gradul, numele și documentele operative ale celor care au comis crime de război și să înceapă, după oprirea focului, negocierile pentru retragerea forțelor rusești de pe întregul teritoriu al Ucrainei.

Urmând ca abia după ce nu mai este nici picior de militar rus în Ucraina să înceapă, sub auspiciile internaționale, convorbiri despre măsurile de securitate, încredere și cooperare ce trebuie luate de toate părțile, pentru ca nimeni să nu mai fie vreodată amenințat cu intervenția militară de tip clasic ori nuclear, ori să poată porni un război „justificat” de propriile sale spaima de securitate națională.

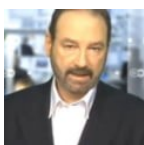
Dar mai ales să nu mai poată nimeni să își satisfacă cu mijloace militare ambițiile de posesiune, control strategic sau doar de influență asupra vreunei alte națiuni, din Europa și, în perspectivă, din întreaga Lume.

Autorii care semnează materialele din secțiunea Invitații – Ziare.Com își asumă în totalitate responsabilitatea pentru conținut.

Citeste si:

Armata Ucrainei a făcut public un nou material video cu momentul distrugerii unui tanc. În descrierea de pe Twitter se susține că este vorba despre un tanc rusesc din Brigada 25 Siceslav...

O doză consistentă de analiză a ultimilor 20 de ani ar clarifica precedentele istorice ale formei mentale a lui Vladimir Putin și, deci, și la ce anume se mai poate aștepta Vestul din partea...